

Voor mijn moeder en haar moeder

‘Oh my god! I love Josh!’

– *Clueless*

‘Liefde overstijgt nooit de geliefde.’

– Toni Morrison, *Het blauwste oog*

DEEL EEN

I

Jess' eerste werkdag; de eerste dag van de rest van haar leven. De lift in en naar de twintigste verdieping, waar de deuren met een zachte *woesj* opengaan.

Het hele gebouw ademt geld.

Ze krijgt haar eigen naamplaatje, waarop met hoofdletters staat: JESSICA JONES, BELEGGINGSANALIST. Dan de voorstelrondjes – de andere analisten in het team: Brad en John en Rich en Tom, of misschien was het Rich en Tom en Brad en John – en ook Josh, die Jess zich nog herinnert van de universiteit.

'Hé,' zegt ze. 'Jij ook hier?'

Hij kijkt op vanachter zijn bureau – hij is al volledig geïnstalleerd op zijn werkplek en ziet er druk en belangrijk uit – maar er staat een uitdrukingsloze blik op zijn gezicht.

Ze volgden vorig jaar hetzelfde vak en Jess kan zich hem nog herinneren omdat hij een enorme eikel was.

'Jess?' zegt ze om hem een handje te helpen. 'Van de uni?'

Hij knippert met zijn ogen.

Ze doet nog een poging: 'We hadden samen college? Hoogrechtshofkwesties?'

Hij kijkt haar aan en zegt niets. Zit er soms iets op haar gezicht?

'Van Will Smithson? In het eerste semes...'

'Ik herken je,' zegt hij. En dan draait hij zich onmiddellijk weer om in zijn stoel.

Top, denkt Jess. *Leuk om even bij te praten.*

Ze maakt aanstalten om weg te lopen.

'Weet je,' zegt hij, zonder zich om te draaien. 'Ik wist dat je op

deze afdeling zou worden aangesteld.'

Jess stopt. 'O, echt?'

Hij knikt (de achterkant van zijn hoofd). 'Ik heb met deze jongens gewerkt toen ik hier vorige zomer zat. En ik ben eerder afgestudeerd, dus ik ben hier alweer terug sinds januari.' Hij is even stil. 'Ze vroegen me naar je.'

'Wat heb je ze verteld?'

'Niets.'

'Wat! Waarom heb je niet gezegd dat ik geweldig ben?'

'Omdat,' zegt hij, terwijl hij zich eindelijk weer naar haar toe draait om haar aan te kijken, 'ik er niet van overtuigd ben dat je geweldig bent.'

*

De eerste keer dat Jess Josh zag, was in het eerste semester van hun eerste collegejaar. November 2008. De avond van de presidentsverkiezingen. Op de campus hing een opgewonden sfeer. Er werd geschiedenis geschreven. Rond elf uur waren de resultaten definitief en strompelde Jess overweldigd en uitzinnig de binnenplaats op, waar het haast leek alsof er een muziekfestival was losgebarsten. Juichend en elkaar omhelzend stroomden de studenten naar buiten. Auto's toeterden. Iemand schreeuwde *woep woep* en verderop bracht iemand geëmotioneerd een trage toonladder op een trombone ten gehore.

Jess voelde zich alsof ze uit een kanon was geschoten; ze stond met haar ogen te knippen in het licht van de maan toen ze werd aangesproken door twee verslaggevers van de universiteitskrant. Ze waren reacties van de studenten aan het vastleggen op de vooravond van dit historische moment. *Had ze even een momentje om haar gevoelens te delen, en mochten ze een foto van haar maken?* Tuurlijk, zei Jess, ook al hing er spanning in de lucht en kon ze wel janken.

De verslaggever had zijn pen in de aanslag. 'Begin maar wanneer je er klaar voor bent.'

Wat kon ze überhaupt zeggen? Er waren geen woorden voor.

‘Ik ben... Ik ben... Ik ben gewoon zo teringgelukkig! Is dit wel echt? En nu ga ik waarschijnlijk iets van dertig shotjes achterover slaan – nee, vijftig! Als ode aan de vlag!’

De studentenverslaggever keek op van zijn notitieblokje. ‘Einde citaat?’

‘Wacht, nee! Niet opschrijven!’

‘Wat wil je dan wel zeggen?’

Jess dacht erover na, herpakte zichzelf. Ze stelde zich voor dat haar woorden werden gelezen door haar vader. Haar vader, die ze een paar uur geleden nog had gesproken, en wiens reactie op de eerste uitslagen – het leek erop dat Ohio en Florida naar Obama gingen – was om zichzelf nog een glas cola in te schenken en te zeggen: ‘Nou, Jessie, wie had dat nou gedacht.’

Ze begon opnieuw. ‘Ik voel hoe belangrijk de geschiedenis is die vanavond wordt geschreven. Het is zo’n fantastisch voorrecht dat ik mijn eerste stem ooit kon laten uitgaan naar de allereerste Zwarte president van ons land. Een voorrecht dat ik niet deel met mijn voorouders, die tot slaaf waren gemaakt. Zij hebben zoveel moeten opofferen. Met zulke krachtige wortels heb ik me nog nooit zo nederig en hoopvol gevoeld.’

‘Helemaal top,’ zei de verslaggever. ‘Ga nu maar even daarzo staan zodat we een foto van je kunnen maken.’

Jess zette een stap naar links en keek toe hoe de verslaggever op een andere student afliep. Een blonde eerstejaars gekleed in kakibroek en overhemd.

De fotograaf zei tegen Jess: ‘Deze kant op kijken. Op drie.’

En de verslaggever zei tegen de jongen in business casual: ‘Wat vind je van de verkiezingsuitslagen?’

Jess draaide zich glimlachend om naar de camera.

De jongen met de kakibroek draaide zich naar de verslaggever en zei: ‘Iedereen lijkt te vergeten dat we midden in een financiële crisis zitten. De aandelenmarkt keldert. Benzine kost vier dollar per gallon. Dus ik ben er niet van overtuigd dat dit het juiste moment is om de economie toe te vertrouwen aan weer zo’n linkse

rakker die alleen maar de belastingen wil verhogen.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Maar ik kan wel begrijpen wat sommige mensen in hem zien.’

Jess had zich ontzet naar hem toe gedraaid om hem een vuile blik toe te werpen, waardoor haar glimlach precies van haar gezicht verdween op het moment dat de camera flitste.

De volgende dag stond ze op de voorpagina van de universiteitskrant onder de kop STUDENTEN REAGEREN OP HISTORISCHE ZEGE OBAMA.

Het was een goede foto – de hoek, het maanlicht, de stille verwondering die van haar gezicht straalde – en dat, in combinatie met de gravitas van het moment, maakte het artikel iets dat ze op een dag aan haar kinderen en kleinkinderen zou laten zien.

Er was echter één probleem.

De krant had tien studenten gesproken; ze stonden allemaal met een foto en een citaat op de pagina, steeds twee aan twee, met daaronder de naam en het afstudeerjaar. Maar boven de vouw stonden slechts twee gezichten. Het ene was van Jess, maar het andere was van de jongen in het overhemd, met zijn vreselijke citaat. Jess’ vrienden waren het met haar eens dat het een domme uitspraak was. Miky, die aan de overkant van de gang woonde, zei: ‘Wie heeft er in zijn cornflakes gepiept?’ En Jess’ kamergenoot, Lydia, had naar de foto getuurd en gezegd: ‘Hij ziet er saai uit.’

Maar toch had Lydia de krant met kleefgum aan de buitenkant van hun deur gehangen. Met een markeerstift had ze een kader van hartjes en sterretjes om Jess’ gezicht getekend. Maar met geen enkele mogelijkheid kon de krant op zo’n manier gevouwen worden dat alleen haar gezicht zichtbaar was. Dan werd de tekst vreemd afgesneden of werd haar glimlach kromgetrokken. Het was onmogelijk om haar te zien zonder dat je ook Josh zag. Uiteindelijk pakte Miky een viltstift om duivelsoortjes en een gekke snor op zijn foto te tekenen, en dat was al een stuk beter.

Na verloop van tijd werd de kleefgum hard en kwam het artikel los van de deur, waardoor het op de vloer belandde. Op dat moment was het einde van het laatste semester in zicht en was